Teismo praktikos rinkinys

BENDROJO TEISMO (aštuntoji kolegija) NUTARTIS

2020 m. gegužės 20 d.*

„Ieškinys dėl panaikinimo – Energija – Gamtinių dujų vidaus rinka – Direktyva (ES) 2019/692 – 49a straipsnio, susijusio su sprendimų dėl tam tikrų direktyvos nuostatų išimčių priėmimu, įterpimas į Direktyvą 2009/73/EB – Direktyvos 2009/73 taikymas dujų vamzdynams į trečiąsias šalis ar iš jų – Pagal Direktyvą 2009/73 kylančių pareigų išimčių suteikimo termino (2020 m. gegužės 24 d.) ginčijimas – Tiesioginės sąsajos nebuvimas – Konkrečios sąsajos nebuvimas – Nepriimtinumas“

Byloje T-530/19

Nord Stream AG, įsteigta Cuge (Šveicarija), atstovaujama advokatų M. Raible, C. von Köckritz ir J. von Andreae,

ieškovė,

prieš

Europos Parlamentą, atstovaujamą L. Visaggio, J. Etienne ir I. McDowell,

ir

Europos Sąjungos Tarybą, atstovaujamą A. Lo Monaco ir S. Boelaert,

atsakovus,

dėl SESV 263 straipsniu grindžiamo prašymo iš dalies panaikinti 2019 m. balandžio 17 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą (ES) 2019/692, iš dalies keičiančią Direktyvą 2009/73/EB dėl gamtinių dujų vidaus rinkos bendrųjų taisyklių (OL L 117, 2019, p. 1),

BENDRASIS TEISMAS (aštuntoji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas J. Svenningsen (pranešėjas), teisėjai R. Barents ir C. Mac Eochaidh,

kancleris E. Coulon,

priima šią

* Proceso kalba: anglų.

Nutartį

Ginčo aplinkybės

1 2003 m. birželio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2003/55/EB dėl gamtinių dujų vidaus rinkos bendrųjų taisyklių, panaikinanti Direktyvą 98/30/EB (OL L 176, 2003, p. 57; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 12 sk., 2 t., p. 230), buvo panaikinta ir pakeista 2009 m. liepos 13 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2009/73/EB (OL L 211, 2009, p. 94).

2 Direktyva 2009/73 siekiama nustatyti bendras gamtinių dujų perdavimo, skirstymo, tiekimo ir laikymo taisykles, kad būtų galima patekti į rinką ir skatinti sąžiningą ir nediskriminacinę konkurenciją. Šioje direktyvoje, be kita ko, numatyta pareiga atskirti perdavimo sistemas ir perdavimo sistemų operatorius, taip pat nediskriminacinės sistemos dėl trečiųjų asmenų prieigos prie dujų perdavimo ir skirstymo sistemų nustatymas remiantis paskelbtais tarifais.

3 Direktyvos 2009/73 36 straipsnyje nurodyta, kad, pateikus prašymą, stambiai naujai dujų infrastruktūrai, t. y. jungiamiesiems vamzdynams, suskystintų gamtinių dujų įrenginiams ir saugykloms, apibrėžtą laikotarpį gali būti leidžiama netaikyti tam tikrų šioje direktyvoje numatytų reikalavimų. Kad būtų galima pasinaudoti šia išimtimi, turi būti įrodyta, be kita ko, kad investicija paskatins konkurenciją dujų tiekimo srityje ir pagerins tiekimo saugumą, taip pat investicijos rizikos laipsnis yra toks, kad nesuteikus išimties investicija būtų negalima.

4 Ieškovė *Nord Stream AG* yra pagal Šveicarijos teisę įsteigta bendrovė, kurios 51 % akcijų priklauso Rusijos bendrovei *PJSC Gazprom*, likusi dalis – keturioms Šveicarijos bendrovėms, iš kurių dvi (kurios netiesiogiai priklauso dviem Vokietijos bendrovėms) turi po 15,5 % akcijų, o kitos dvi (iš kurių viena netiesiogiai priklauso vienai Prancūzijos bendrovei, o kita yra vienos Nyderlandų bendrovės patronuojamoji bendrovė) – po 9 % akcijų. Ieškovei priklauso jos eksploatuojamas „Nord Stream“ dujotiekis – dviejų vamzdžių sistema, kurios tiesimas buvo užbaigtas 2012 m. ir kurią eksploatuoti numatyta 50 metų. Ši sistema užtikrina dujų perdavimą tarp Vyborgo (Rusija) ir Lubmin (Vokietija), esančio netoli Greifsvaldo (Vokietija). Į Vokietijos teritoriją atitekančios dujos perduodamos antžeminiais dujotiekiais NEL ir OPAL, kuriems taikomi Direktyvos 2009/73 reikalavimai, kontroliuojant Vokietijos reguliavimo institucijai.

5 2017 m. lapkričio 8 d. Europos Komisijos pasiūlymu COM(2017) 660 *final* Europos Parlamentas ir Europos Sąjungos Taryba 2019 m. balandžio 17 d. priėmė Direktyvą (ES) 2019/692, kuria iš dalies keičiama Direktyva 2009/73 dėl gamtinių dujų vidaus rinkos bendrųjų taisyklių (OL L 117, 2019, p. 1, toliau – ginčijama direktyva); ji įsigaliojo dvidešimtą dieną po jos paskelbimo, t. y. 2019 m. gegužės 23 d.

6 Vadovaujantis ginčijamos direktyvos 3 konstatuojamąja dalimi, šia direktyva siekiama šalinti gamtinių dujų vidaus rinkos sukūrimo kliūtis, kurių kyla dėl to, kad iki šiol Europos Sąjungos rinkos taisyklės netaikomos dujų perdavimo linijoms į trečiąsias valstybes ir iš jų.

7 Direktyvos 2009/73, iš dalies pakeistos ginčijama direktyva, 2 straipsnio 17 punkte numatyta, kad į sąvoką „jungiamasis vamzdynas“ įeina ne tik „[bet kuri] valstybių narių sieną kertanti arba per ją nutiesta perdavimo linija, kurios paskirtis – sujungti tų valstybių narių nacionalines perdavimo sistemas“, bet nuo šiol ir „[bet kuri] perdavimo linija tarp valstybės narės ir trečiosios šalies iki valstybių narių teritorijos arba tos valstybės narės teritorinės jūros“.

8 Vis dėlto Direktyvos 2009/73 49a straipsnio, kuris buvo įterptas ginčijama direktyva, 1 dalyje nustatyta: „[k]albant apie dujų perdavimo linijas tarp valstybės narės ir trečiosios šalies, užbaigtas anksčiau nei 2019 m. gegužės 23 d., valstybė narė, kurioje yra pirmas tokios perdavimo linijos sujungimo su [šios] valstybės narės tinklu taškas, dėl objektyvių priežasčių, pavyzdžiui, siekdama sudaryti sąlygas

susigrąžinti investicijas, padarytas arba būtinas dėl tiekimo saugumo, gali nuspręsti nukrypti nuo [tam tikrų Direktyvos 2009/73 nuostatų] tokios dujų perdavimo linijos atkarpų, esančių jos teritorijoje ir teritorinėje jūroje, atžvilgiu su sąlyga, kad ši nukrypti leidžianti nuostata nedarys didelio neigiamo poveikio konkurencijai arba veiksmingam gamtinių dujų vidaus rinkos veikimui, arba tiekimo saugumui Sąjungoje“. Minėto 49a straipsnio 1 dalyje taip pat numatyta, kad, pirma, tokios nukrypti leidžiančios nuostatos „galiojimo laikas remiantis objektyviu pagrindimu ribojamas iki 20 metų ir, jei pagrįsta, jis gali būti pratęstas, be to, jai gali būti taikomos sąlygos, padedančios užtikrinti aukščiau paminėtas sąlygas“, ir, antra, „[t]okios nukrypti leidžiančios nuostatos netaikomos perdavimo linijoms tarp valstybės narės ir trečiosios šalies, kuri [Direktyvą 2009/73] privalo perkelti į nacionalinę teisę <…> pagal su Sąjunga sudarytą susitarimą“.

9 Be to, ginčijama direktyva iš dalies pakeitė Direktyvos 2009/73 36 straipsnį – šio straipsnio 1 dalies e punkte numatyta, kad pagal šią nuostatą naujai esamai infrastruktūrai suteikta išimtis turi, be kita ko, nekenkti „gamtinių dujų tiekimo saugumui Sąjungoje“.

10 Dėl ginčijama direktyva padarytų Direktyvos 2009/73 pakeitimų perkėlimo į nacionalinę teisę pasakytina, kad ginčijamos direktyvos 2 straipsnyje numatyta, jog, išskyrus valstybes nares, kurios neturi geografinių sienų su trečiosiomis šalimis ir neturi perdavimo linijų su trečiosiomis šalims, ir – dėl geografinės padėties – Kiprą ir Maltą, „[v]alstybės narės ne vėliau kaip 2020 m. vasario 24 d. priim[s] įstatymus ir kitus teisės aktus, būtinus, kad būtų laikomasi šios direktyvos, nedarant poveikio visoms nukrypti leidžiančioms nuostatoms pagal Direktyvos [2009/73] 49a straipsnį“.

Procesas ir šalių reikalavimai

11 2019 m. liepos 26 d. ieškovė Bendrojo Teismo kanceliarijoje pareiškė ieškinį; jame ji Bendrojo Teismo prašė:

– panaikinti ginčijamą direktyvą tiek, kiek ja į Direktyvą 2009/73 įterptas naujas 49a straipsnio 3 dalies pirmas sakinys, pagal kurį „[s]prendimai [dėl išimčių] pagal [šio 49a straipsnio] 1 ir 2 dalis priimami ne vėliau kaip 2020 m. gegužės 24 d.“,

– priteisti iš Parlamento ir (arba) Tarybos bylinėjimosi išlaidas.

12 2019 m. spalio 2 d. Lenkijos Respublika, 2019 m. spalio 15 d. Komisija, 2019 m. spalio 30 d. Lietuvos Respublika ir Estijos Respublika ir 2019 m. lapkričio 6 d. Latvijos Respublika, remdamosi Bendrojo Teismo procedūros reglamento 143 straipsniu, Bendrojo Teismo kanceliarijai pateikė prašymus įstoti į bylą palaikyti Parlamento ir Tarybos.

13 Atskiru dokumentu, kuris Bendrojo Teismo kanceliarijai pateiktas 2019 m. spalio 14 d. pagal Procedūros reglamento 130 straipsnio 1 dalį, Taryba pateikė nepriimtinumu grindžiamą prieštaravimą; jame Bendrojo Teismo prašo:

– atmesti ieškinį kaip nepriimtiną,

– priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas.

14 Atskiru dokumentu, kuris Bendrojo Teismo kanceliarijai pateiktas 2019 m. spalio 15 d. pagal Procedūros reglamento 130 straipsnio 1 dalį, Parlamentas pateikė nepriimtinumu grindžiamą prieštaravimą; jame Bendrojo Teismo prašo:

– pirmiausia,

– atmesti ieškinį kaip nepriimtiną,

– priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas,

– subsidiariai, jeigu Bendrasis Teismas atmestų nepriimtinumu grindžiamą prieštaravimą arba nuspręstų nagrinėti nepriimtinumu grindžiamą prieštaravimą nagrinėjant bylą iš esmės, nustatyti naujus terminus Parlamentui ir Tarybai pateikti atsiliepimus.

15 2019 m. gruodžio 6 d. Bendrojo Teismo kanceliarijai pateiktose pastabose dėl Parlamento ir Tarybos pateiktų nepriimtinumu grindžiamų prieštaravimų ieškovė Bendrojo Teismo prašo atmesti juos kaip nepagrįstus ir todėl pripažinti ieškinį priimtinu.

16 2020 m. balandžio 4 d. sprendimu Bendrojo Teismo pirmininkas, remdamasis Procedūros reglamento 67 straipsnio 2 dalimi ir atsižvelgdamas į ypatingas šios bylos aplinkybes, nusprendė jos nagrinėjimui suteikti pirmenybę.

Dėl teisės

Dėl nepriimtinumu grindžiamų prieštaravimų

17 Grįsdamas nepriimtinumu grindžiamą prieštaravimą Parlamentas teigia, kad ieškovė neturi *locus standi* prašyti iš dalies panaikinti ginčijamą direktyvą; be to, jam kyla abejonių dėl jos suinteresuotumo pareikšti ieškinį dėl dalinio šios direktyvos panaikinimo. Grįsdama nepriimtinumu grindžiamą prieštaravimą Taryba tvirtina, kad ieškinys yra nepriimtinas, nes, pirma, ieškovė neturi suinteresuotumo, kad ginčijama direktyva būtų iš dalies panaikinta, antra, ji neturi *locus standi* dėl šios direktyvos dalinio panaikinimo ir, trečia, prašomas dalinis panaikinimas lemtų tai, kad ginčijama direktyva būtų iš esmės pakeista.

18 Ieškovė teigia, kad ji yra suinteresuota pareikšti ieškinį ir turi *locus standi* dėl ginčijamos direktyvos dalinio panaikinimo.

19 Remiantis Procedūros reglamento 130 straipsniu, jeigu atsakovas ar atsakovai atskiru dokumentu kreipiasi į Bendrąjį Teismą su prašymu priimti sprendimą dėl nepriimtinumo arba jurisdikcijos nebuvimo nepradėdami diskusijų dėl bylos esmės, šis teismas turi kuo greičiau priimti sprendimą dėl prašymo, prireikus – pradėjęs žodinę proceso dalį.

20 Nagrinėjamu atveju Bendrasis Teismas mano, kad bylos medžiagoje yra pakankamai informacijos, ir nusprendžia išspręsti šį klausimą priimdamas nutartį dėl Parlamento ir Tarybos pateiktų nepriimtinumu grindžiamų prieštaravimų, nesant reikalo pradėti žodinės proceso dalies, nes dėl toliau nurodytų priežasčių ir neatsižvelgiant į tai, ar ieškovė pagrįs savo suinteresuotumą pareikšti ieškinį, ji neįrodė turinti *locus standi* dėl ginčijamos direktyvos dalinio panaikinimo.

Pirminės pastabos

21 Pagal SESV 263 straipsnio ketvirtą pastraipą „[k]iekvienas fizinis ar juridinis asmuo gali pirmoje ir antrojoje pastraipose numatytomis sąlygomis pateikti ieškinį dėl [pirmasis atvejis] jam skirtų aktų arba [antrasis atvejis] aktų, kurie yra tiesiogiai ir konkrečiai su juo susiję, ar dėl [trečiasis atvejis] reglamentuojančio [reglamentuojamojo] pobūdžio teisės aktų, tiesiogiai su juo susijusių ir dėl kurių nereikia patvirtinti įgyvendinančių [įgyvendinimo] priemonių“.

22 Nors SESV 263 straipsnio ketvirtoje pastraipoje fizinių ar juridinių asmenų dėl direktyvos panaikinimo pareikštų ieškinių priimtinumas aiškiai nepaminėtas, iš jurisprudencijos matyti, kad šios vienintelės aplinkybės neužtenka norint pripažinti tokius ieškinius nepriimtinais. Sąjungos institucijos negali vien pasirinkdamos atitinkamo akto formą panaikinti teisminės apsaugos, kurią fiziniams ar juridiniams

asmenims suteikia ši Sutarties nuostata (pagal analogiją žr. 2002 m. rugsėjo 10 d. *Nutarties Japan Tobacco ir JT International / Parlamentas ir Taryba*, T-223/01, EU:T:2002:205, 28 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

23 Atsižvelgiant į tai, pagal SESV 288 straipsnio trečią pastraipą direktyvos adresatės yra valstybės narės. Taigi pagal SESV 263 straipsnio ketvirtą pastraipą fiziniai ar juridiniai asmenys, kaip antai ieškovė, ieškinį dėl tokios direktyvos, kaip ginčijama, panaikinimo gali pareikšti, tik jeigu („antrasis atvejis“) ji yra tiesiogiai ir konkrečiai su jais susijusi arba („trečiasis atvejis“) ji yra reglamentuojamojo pobūdžio teisės aktas, tiesiogiai su jais susijęs, dėl kurio nereikia patvirtinti įgyvendinimo priemonių (šiuo klausimu žr. 2010 m. spalio 25 d. Sprendimo *Microban International ir Microban (Europe) / Komisija*, T-262/10, EU:T:2011:623, 19 punktą; 2013 m. rugsėjo 6 d. Sprendimo *Sepro Europe / Komisija*, T-483/11, nepaskelbtas Rink., EU:T:2013:407, 29 punktą ir 2014 m. liepos 7 d. Nutarties *Wepa Lille / Komisija*, T-231/13, nepaskelbta Rink., EU:T:2014:640, 20 punktą).

24 „Reglamentuojamojo pobūdžio teisės akto“ sąvoka, kaip ji suprantama pagal SESV 263 straipsnio ketvirtoje pastraipoje nurodytą „trečiąjį atvejį“, turi būti suprantama kaip apimanti bet kurį visuotinio taikymo teisės aktą, išskyrus pagal teisėkūros procedūrą priimtus aktus. Dėl pastarųjų aktų, kiek tai susiję su galimybe privatiems asmenims prašyti juos panaikinti, Lisabonos sutarties rengėjai ketino palikti siaurą požiūrį, susijusį su įrodymu, kad pagal teisėkūros procedūrą priimti aktai yra „tiesiogiai ir konkrečiai su [jais] susiję“ (šiuo klausimu žr. 2013 m. spalio 3 d. Sprendimo *Inuit Tapiriit Kanatami ir kt. / Parlamentas ir Taryba*, C-583/11 P, EU:C:2013:625, 59 ir 60 punktus, taip pat Europos konvento sekretoriato 2003 m. kovo 25 d. Teisingumo Teismo darbo organizavimo darbo grupės galutinės ataskaitos, CONV 636/03, 22 punktą ir 2003 m. gegužės 12 d. Konvento prezidiumo lydraštį, CONV 734/03, p. 20).

25 Remiantis SESV, pagal teisėkūros procedūrą priimtas aktas ir reglamentuojamojo pobūdžio teisės aktas atskiriami atsižvelgiant į atitinkamo akto priėmimo procedūrą (teisėkūros arba kitą) (žr. 2015 m. sausio 7 d. Nutarties *Freitas / Parlamentas ir Taryba*, T-185/14, nepaskelbta Rink., EU:T:2015:14, 26 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją). Pagal SESV 289 straipsnį teisės aktai, priimti taikant teisėkūros procedūrą, yra pagal teisėkūros procedūrą priimti aktai, taip pat – konkrečiais Sutartyse numatytais atvejais – valstybių narių grupės ar Parlamento iniciatyva, remiantis Europos Centrinio Banko (ECB) rekomendacija arba Europos Sąjungos Teisingumo Teismo ar Europos investicijų banko (EIB) prašymu priimti aktai.

26 Nagrinėjamu atveju yra aišku, kad ginčijama direktyva buvo priimta remiantis SESV 194 straipsnio 2 dalimi pagal įprastą teisėkūros procedūrą, aprašytą SESV 294 straipsnyje. Todėl minėta direktyva yra pagal teisėkūros procedūrą priimtas aktas, kaip tai suprantama pagal SESV, įskaitant jos 1 straipsnį, kuriame, be kita ko, numatytas 49a straipsnio įterpimas į Direktyvą 2009/73 ir kurį ieškovė nagrinėjamu atveju prašo iš dalies panaikinti.

27 Šiomis aplinkybėmis, neatsižvelgiant į tai, kad ginčijamoje direktyvoje kaip direktyvoje numatyta, jog tam tikros valstybės narės priima perkėlimo priemones, jau savaime atmetant galimybę, kad ji iš principo negali būti laikoma aktu, dėl kurio nereikia patvirtinti „įgyvendinimo priemonių“, sąlyga, susijusi su ieškovės *locus standi* dėl minėtos direktyvos, negali būti grindžiama SESV 263 straipsnio ketvirtoje pastraipoje numatytu „trečiuoju atveju“, nes ginčijamas aktas, t. y. ginčijama direktyva, nėra „reglamentuojamojo pobūdžio teisės aktas“, kaip tai suprantama pagal šią nuostatą.

28 Dėl SESV 263 straipsnio ketvirtoje pastraipoje numatyto „antrojo atvejo“ reikia priminti, kad tam tikromis aplinkybėmis net pagal teisėkūros procedūrą priimtas aktas, taikomas visiems suinteresuotiesiems ūkio subjektams, gali būti tiesiogiai ir konkrečiai susijęs su kai kuriais iš jų, kaip tai suprantama pagal šią nuostatą (šiuo klausimu žr. 1985 m. sausio 17 d. Sprendimo *Piraiki-Patraiki ir kt. / Komisija*, 11/82, EU:C:1985:18, 11–32 punktus ir 2000 m. birželio 27 d. Sprendimo *Salamander ir kt. / Parlamentas ir Taryba*, T-172/98 ir T-175/98–T-177/98, EU:T:2000:168, 30 punktą).

29 Taigi šiuo atveju reikia išnagrinėti, ar ieškovė, atsižvelgiant į SESV 263 straipsnio ketvirtoje pastraipoje nustatytas sąlygas (kiek tai susiję su „antruoju atveju“), įrodė, kad ginčijama direktyva yra tiesiogiai ir konkrečiai su ja susijusi; primintina, kad šioje nuostatoje esanti tiesioginės ir konkrečios sąsajos sąvoka atitinka EB 230 straipsnio ketvirtos pastraipos sąvoką, t. y. sąvoką, kurios Lisabonos sutarties rengėjai neketino keisti (šiuo klausimu žr. 2013 m. spalio 3 d. Sprendimo *Inuit Tapiriit Kanatami ir kt. / Parlamentas ir Taryba*, C-583/11 P, EU:C:2013:625, 70 ir 71 punktus).

Dėl tiesioginės sąsajos su ieškove

30 Parlamentas mano, kad ginčijamos direktyvos nuostata, kurią ji nagrinėjamu atveju prašo iš dalies panaikinti, nėra tiesiogiai susijusi su ieškove, nes ši nuostata skirta būtent valstybėms narėms, kurios ūkio subjektų prašymu turi suteikti galimą išimtį, todėl ši nuostata neturi ir nedaro jokio poveikio ieškovės teisinei padėčiai.

31 Konkrečiai kalbant, Parlamentas mano, kad minėtoje nuostatoje nėra nieko, kas įpareigotų ieškovę per tam tikrą terminą prašyti leisti nevykdyti iš dalies pakeistoje Direktyvoje 2009/73 nustatytų reikalavimų. Be to, kadangi ginčijamoje direktyvoje nenurodyta, kada ieškovė turi prašyti tokios išimties, valstybės narės, tvirtindamos nacionalines šios direktyvos perkėlimo priemones, turi nustatyti prašymo taikyti išimtį pateikimo procedūrines taisykles ir šiuo atžvilgiu turi diskreciją su sąlyga, kad minėtos taisyklės bus nustatytos taip, kad užtikrintų, jog galimi prašymai taikyti išimtį bus išnagrinėti ir prireikus jiems bus pritarta gana greitai.

32 Taigi, Parlamento teigimu, reikia atsižvelgti į įstatymo, kuriuo ginčijama direktyva perkeliama į Vokietijos teisę, projektą, kuriame numatyta ūkio subjektų galimybė pateikti prašymą taikyti išimtį per 30 dienų nuo šio nacionalinio įstatymo įsigaliojimo dienos (2019 m. gruodžio 12 d.); jeigu ieškovė nepateiktų prašymo per šį nacionalinių institucijų numatytą terminą, būtent šis Vokietijos įstatymas, o ne ginčijama direktyva turėtų poveikį jos teisinei padėčiai. Parlamento nuomone, net jeigu ginčijamoje direktyvoje numatytas galutinis terminas suteikti išimtis, valstybės narės turi diskreciją dėl bet kokio prašymo taikyti išimtį pateikimo datos, o tai reiškia, kad bendras laikotarpis, per kurį ūkio subjektai gali pateikti prašymus, o nacionalinės valdžios institucijos – juos išnagrinėti, t. y. laikotarpis, kurį ieškovė šiuo atveju ginčija kaip neva pernelyg trumpą ar griežtą, atskirose valstybėse narėse įvairuoja. Vokietijoje prašymai suteikti išimtis gali būti pateikti ir išnagrinėti per 5–6 mėnesius, t. y. laikotarpiu nuo 2019 m. gruodžio 12 d. iki 2020 m. gegužės 24 d.

33 Taryba teigia, kad nei apskritai ginčijama direktyva, nei konkrečiai vienintelė šios direktyvos nuostata, kurią ieškovė prašo iš dalies panaikinti, nėra tiesiogiai su ja susijusi. Ieškovė nepaaiškina, kaip vienas ar kitas ginčijama direktyva valstybėms narėms nustatytas teisinis įsipareigojimas, įskaitant joms nustatytą terminą suteikti išimtis pagal iš dalies pakeistą Direktyvą 2009/73, gali turėti tiesioginių teisinių pasekmių jos padėčiai. Be to, ginčijamos direktyvos įgyvendinimo pasekmės ieškovei, kokios nurodomos ieškinyje, yra tik hipotetinės, nes jos konkrečiai pasijustų tik tuo atveju, jeigu jai nebūtų suteikta išimtis, o ši aplinkybė šio ieškinio pareiškimo dieną nebuvo žinoma. Valstybės narės taip pat turi diskreciją priimti nacionalines ginčijamos direktyvos perkėlimo priemones, visų pirma turi visišką laisvę, kiek tai susiję su galimybe suteikti išimtis dėl perdavimo linijų į trečiąsias šalis ir (arba) iš jų. Iš tikrųjų ieškinio 21 punkte pabrėždama, kad, „Vokietijoje perkėlus keičiančią direktyvą į nacionalinę teisę, Vokietijos teisės aktai, kuriais įgyvendinama [Direktyva 2009/73], bus be jokių apribojimų taikomi Vokietijoje esančiai „Nord Stream“ atkarpai“, taip pat nurodydama, kad ketina Vokietijos valdžios institucijų prašyti taikyti išimtį, ieškovė pati pripažįsta, kad ginčijamos direktyvos tiesioginės sąsajos su ja sąlygos nagrinėjamu atveju nėra įvykdytos.

34 Ieškinyje ir pastabose dėl Parlamento ir Tarybos pateiktų nepriimtinumu grindžiamų prieštaravimų ieškovė teigia, kad ginčijama direktyva yra tiesiogiai su ja susijusi, nes, kaip ji mano, nesant Vokietijos reguliavimo institucijos priimto sprendimo dėl išimties pagal 49a straipsnį, įterptą ginčijama direktyva į Direktyvą 2009/73, jai bus taikomi šios direktyvos reikalavimai. Taip yra ir su

Direktyvos 2009/73 9 straipsnyje numatytomis pareigomis atskirti perdavimo sistemų ir perdavimo sistemos operatorių veiklos rūšis, šios direktyvos 32 straipsnyje numatyta pareiga suteikti tretiesiems asmenims prieigą prie savo dujotiekio ir pareigomis tarifų srityje, numatytomis minėtos direktyvos 41 straipsnio 1 ir 6 dalyse ir atitinkamuose Vokietijos priimtuose perkėlimo įstatymuose.

35 Dėl šių naujų pareigų ieškovė turėtų atlikti didelius su ja susijusius akcininkų susitarimo, savo įstatų ir su *Gazprom export LLC* sudaryto susitarimo dėl dujų perdavimo pakeitimus. Galimybė iš Vokietijos reguliavimo institucijos gauti ginčijamoje direktyvoje numatytą išimtį pagal naują 49a straipsnį (kurią gauti jos atveju būtų pernelyg sudėtinga ar net neįmanoma) nekompensuoja tiesioginio neigiamo šios direktyvos poveikio ieškovės padėčiai visų pirma dėl to, kad tokia išimtis taikoma tik tam tikroms Direktyvoje 2009/73 numatytoms pareigoms, kad šios išimtys suteikiamos tik laikinai ir kad ypač trumpas terminas, per kurį nacionalinės reguliavimo institucijos turi priimti sprendimą dėl prašymų suteikti išimtis (nagrinėjamu atveju – ne vėliau kaip 2020 m. gegužės 24 d.), labai sumažina ieškovės galimybę gauti tokią išimtį. Galiausiai, kalbant apie šį terminą numatančią ginčijamos direktyvos nuostatą, kurią ieškovė nagrinėjamu atveju prašo panaikinti, pažymėtina, kad ja valstybėms narėms nepaliekama jokios diskrecijos, todėl jos taikymas yra visiškai automatiškas ir išplaukia tik iš Sąjungos teisės aktų.

36 Šiuo klausimu reikia priminti, kad pagal suformuotą jurisprudenciją sąlyga, kad Sąjungos aktas, dėl kurio pareikštas ieškinys, turi būti tiesiogiai susijęs su fiziniu ar juridiniu asmeniu, kaip numatyta SESV 263 straipsnio ketvirtos pastraipos „antruoju atveju“, reikalauja taikyti du kumuliacinius kriterijus, t. y. kad, pirma, šis aktas darytų tiesioginę įtaką ieškovo teisinei padėčiai ir, antra, nepaliktų jokios diskrecijos už jo įgyvendinimą atsakingiems adresatams, nes įgyvendinimas yra visiškai automatiškas ir išplaukia tik iš Sąjungos teisės aktų, netaikant kitų tarpinių normų (2008 m. birželio 19 d. Nutarties *US Steel Košice / Komisija*, C-6/08 P, nepaskelbta Rink., EU:C:2008:356, 60 punktas ir 2018 m. lapkričio 6 d. Sprendimo *Scuola Elementare Maria Montessori / Komisija, Komisija / Scuola Elementare Maria Montessori ir Komisija / Ferracci*, C-622/16 P–C-624/16 P, EU:C:2018:873, 42 punktas).

37 Tas pats taikoma, kai adresatų galimybė nevykdyti ginčijamo Sąjungos akto yra tik teorinė, o jų ketinimas jį tinkamai įgyvendinti nekelia jokių abejonių (žr. 2008 m. birželio 19 d. Nutarties *US Steel Košice / Komisija*, C-6/08 P, nepaskelbta Rink., EU:C:2008:356, 61 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją ir 2019 m. gruodžio 4 d. Sprendimo *Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo / Komisija*, C-342/18 P, nepaskelbtas Rink., EU:C:2019:1043, 39 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

38 Nagrinėjamu atveju reikia konstatuoti, kad apskritai, įsigaliojus ginčijamai direktyvai, daliai dujotiekio eksploatuotojams, kaip antai ieškovei, priklausančių dujų perdavimo linijų (nagrinėjamu atveju – daliai, esančiai tarp valstybės narės ir trečiosios valstybės iki valstybių narių teritorijos, arba valstybės narės teritorinėje jūroje esančiai daliai) gali būti taikomos Direktyvoje 2009/73 ir šią direktyvą iš dalies pakeitusią direktyvą perkeliančiose nacionalinėse nuostatose numatytos pareigos.

39 Vis dėlto, kalbant apie konkrečias pareigas, kurios pagal iš dalies pakeistos Direktyvos 2009/73 nuostatas nuo šiol bus taikomos tam tikrų operatorių, kaip antai ieškovės, dujų perdavimo linijoms, ir apie tai, kaip šios pareigos bus tiksliai apibrėžtos, pažymėtina, kad jos priklauso nuo nacionalinių perkėlimo priemonių, kurias valstybė narė, kurios teritorinėje jūroje yra ši vamzdyno dalis, priims arba priėmė ne vėliau kaip 2020 m. vasario 24 d. pagal ginčijamos direktyvos 2 straipsnį, siejamą su SESV 288 straipsnio trečia pastraipa.

40 Iš tiesų pati direktyva negali sukurti pareigų privačiam asmeniui, todėl nacionalinės valdžios institucijos negali ja remtis ūkio subjektų atžvilgiu, jei šios institucijos iš anksto nepriėmė šios direktyvos perkėlimo į nacionalinę teisę priemonių (1986 m. vasario 26 d. Sprendimo *Marshall*, 152/84, EU:C:1986:84,

48 punktas ir 2014 m. liepos 7 d. Nutarties *Group'Hygiène / Komisija*, T-202/13, EU:T:2014:664, 33 punktas; šiuo klausimu taip pat žr. 1994 m. liepos 14 d. Sprendimo *Faccini Dori*, C-91/92, EU:C:1994:292, 20 ir 25 punktus).

41 Taigi, ginčijamos direktyvos nuostatos, neatsižvelgiant į tai, ar jos yra aiškios ir pakankamai tikslios, prieš tai, kai patvirtinamos ją perkeliančios valstybės priemonės, ir neatsižvelgiant į tai, ar jos yra patvirtintos, negali būti tiesioginis ar nedelsiamas ieškovei tenkančių pareigų šaltinis ir dėl to daryti tiesioginio poveikio jos teisinei padėčiai, kaip tai suprantama pagal SESV 263 straipsnio ketvirtą pastraipą (šiuo klausimu žr. 2000 m. birželio 27 d. Sprendimo *Salamander ir kt. / Parlamentas ir Taryba*, T-172/98 ir T-175/98–T-177/98, EU:T:2000:168, 54 punktą ir 2014 m. liepos 7 d. Nutarties *Group'Hygiène / Komisija*, T 202/13, EU:T:2014:664, 33 punktą). Konkrečiai kalbant, nesant Vokietijos Federacinės Respublikos patvirtintų ginčijamos direktyvos perkėlimo priemonių, Vokietijos reguliavimo institucija negali reikalauti, kad ieškovė laikytųsi jos atveju naujai taikomų pareigų, kaip numatyta minėtoje direktyvoje.

42 Aplinkybė, kad ieškovės veiklą nuo šiol iš dalies reglamentuoja Sąjungos teisė (nagrinėjamu atveju – iš dalies pakeista Direktyva 2009/73), bet kuriuo atveju yra tik jos pasirinkimo vystyti ir išlaikyti savo veiklą Sąjungos teritorijoje (nagrinėjamu atveju – vienos iš Sąjungos valstybių narių teritorinėje jūroje) pasekmė (šiuo klausimu žr. 2011 m. gruodžio 21 d. Sprendimo *Air Transport Association of America ir kt.*, C-366/10, EU:C:2011:864, 127 ir 128 punktus). Vis dėlto pati ginčijama direktyva nuo jos įsigaliojimo iškart nesukelia konkrečių pasekmių ūkio subjektų, kaip antai ieškovės, teisinei padėčiai, bet kuriuo atveju ne prieš pasibaigiant jos 2 straipsnio 1 dalyje numatytam perkėlimo į nacionalinę teisę terminui.

43 Be to, jeigu būtų pritarta ieškovės požiūriui, kad ginčijamos direktyvos įsigaliojimas turėjo tiesioginį poveikį jos teisinei padėčiai, nes kitaip jos dvigubo dujotiekio „Nord Stream" tinklo eksploatavimas anksčiau nepateko į materialinę Direktyvos 2009/73 taikymo sritį, reikėtų manyti, kad kiekvieną kartą, kai Sąjunga kurioje nors srityje priima naujus teisės aktus, nustatydama ūkio subjektams pareigas, kurios jiems anksčiau nebuvo taikomos, šie teisės aktai, net jeigu jie būtų priimti kaip direktyva ir pagal įprastą teisėkūros procedūrą, neišvengiamai turėtų tiesioginį poveikį ūkio subjektams, kaip tai suprantama pagal SESV 263 straipsnio ketvirtą pastraipą. Toks požiūris prieštarautų pačiam SESV 288 straipsnio trečios pastraipos tekstui, pagal kurį „[d]irektyv[os] yra privalom[os] kiekvienai valstybei narei, kuriai j[os] skirt[os], rezultato, kurį reikia pasiekti, atžvilgiu, bet nacionalinės valdžios institucijos pasirenka j[ų] įgyvendinimo formą ir būdus", taigi ir tam, kad nacionalinės priemonės, kuriomis į nacionalinę teisę perkeliama bet kuri direktyva, iš principo daro poveikį operatorių teisinei padėčiai.

44 Todėl šiuo atveju Direktyvoje 2009/73, iš dalies pakeistoje ginčijama direktyva, nustatytos pareigos ūkio subjektams, kaip antai ieškovei, taikomos ar bus taikomos tik per ginčijamą direktyvą perkeliančias nacionalines priemones, kurias patvirtins ar patvirtino valstybės narės (nagrinėjamu atveju – Vokietijos Federacinė Respublika dėl ieškovės), ir šių valstybių narių pasirinktomis sąlygomis (šiuo klausimu žr. 2002 m. rugsėjo 10 d. Nutarties *Japan Tobacco ir JT International / Parlamentas ir Taryba*, T-223/01, EU:T:2002:205, 47 punktą ir 2014 m. liepos 7 d. Nutarties *Group'Hygiène / Komisija*, T-202/13, EU:T:2014:664, 33 ir 36 punktus).

45 Šiuo klausimu, viena vertus, šio ieškinio pareiškimo dieną tokių perkėlimo priemonių, kiek tai susiję su Vokietijos Federacine Respublika, nebuvo. Kita vertus, bet kuriuo atveju, priešingai, nei teigia ieškovė, reikia konstatuoti, kad, kalbant apie nacionalines perkėlimo priemones, kurias valstybės narės turėjo priimti ne vėliau kaip 2020 m. vasario 24 d. ir kurios Direktyvoje 2009/73, iš dalies pakeistoje ginčijama direktyva, nustatytas ūkio subjektų pareigas turėjo padaryti privalomas, minėtos valstybės narės turėjo diskreciją įgyvendinti šios direktyvos nuostatas.

46 Dėl iš dalies pakeistos Direktyvos 2009/73 9 straipsnyje numatytų pareigų pažymėtina, kad pagal 8 straipsnio naująją pirmą pastraipą ir šio 9 straipsnio 9 dalį, įterptas ginčijama direktyva, valstybės narės turi galimybę nuspręsti netaikyti šio 9 straipsnio 1 dalyje numatytos pareigos atskirti perdavimo sistemas ir perdavimo sistemų operatorius. Konkrečiai kalbant, jos „gali“ taip nuspręsti dėl dujų perdavimo sistemos, jungiančios valstybę narę su trečiąja šalimi, dalies tarp tos valstybės narės sienos ir pirmo sujungimo su tos valstybės narės tinklu taško, jeigu, pirma, 2019 m. gegužės 23 d. perdavimo sistema priklausė vertikalios integracijos įmonei ir, antra, 2019 m. gegužės 23 d. perdavimo sistema priklausė vertikalios integracijos įmonei ir yra nuostatų, kuriomis perdavimo sistemos operatoriui garantuojama daugiau faktinio nepriklausomumo nei Direktyvos 2009/73 IV skyriaus nuostatomis. Be to, pagal šios direktyvos 14 straipsnio 1 dalį, įterptą ginčijama direktyva, valstybės narės gali nuspręsti netaikyti minėtos direktyvos 9 straipsnio 1 dalies ir atitinkamos perdavimo sistemos savininko siūlymu ir Komisijai pritarus paskirti nepriklausomą sistemos operatorių.

47 Be to, ginčijama direktyva padarytais Direktyvos 2009/73 pakeitimais, visų pirma susijusiais su 36 straipsniu ir 49a straipsnio įterpimu, nacionalinės valdžios institucijos gali priimti sprendimą „stambiai naujai dujų infrastruktūrai“ ir „dujų perdavimo linij[om]s tarp valstyb[ių] nar[ių] ir treči[ųjų] šali[ų], užbaigt[oms] anksčiau nei 2019 m. gegužės 23 d.,“ suteikti tam tikrų iš dalies pakeistos Direktyvos 2009/73 straipsnių išimtis (nagrinėjamu atveju, kiek tai susiję su 36 straipsniu, – 9, 32, 33, 34 straipsnių ir 41 straipsnio 6, 8 ir 10 dalių išimtis, o kiek tai susiję su 49a straipsniu – 9, 10, 11, 32 straipsnių ir 41 straipsnio 6, 8 ir 10 dalių išimtis).

48 Kaip teisingai teigia Parlamentas, valstybės narės turi priimti nacionalines priemones, leidžiančias atitinkamiems ūkio subjektams prašyti leisti pasinaudoti šiomis išimtimis, tiksliai nustatančias šių išimčių suteikimo sąlygas atsižvelgiant į ginčijama direktyva iš dalies pakeistos Direktyvos 2009/73 49a straipsnyje numatytus bendruosius kriterijus ir nustatančias procedūrą, pagal kurią tų valstybių narių nacionalinės reguliavimo institucijos gali priimti sprendimus dėl tokių prašymų per ginčijamoje direktyvoje numatytus terminus. Be to, įgyvendindamos šias sąlygas nacionalinės reguliavimo institucijos turi didelę diskreciją suteikti tokias išimtis ir nustatyti galimas specialiąsias sąlygas, kurios gali būti taikomos šioms išimtims (pagal analogiją žr. 2019 m. gruodžio 4 d. Sprendimo *Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo / Komisija*, C-342/18 P, nepaskelbtas Rink., EU:C:2019:1043, 48–53 punktus).

49 Iš to, kas išdėstyta, matyti, kad ginčijamos direktyvos nuostatos apskritai nėra tiesiogiai susijusios su ieškove.

50 Tai taikytina ir vienintelei nuostatai, kurią ieškovė prašo panaikinti, t. y. ginčijama direktyva įterptam naujojo 49a straipsnio 3 dalies pirmam sakiniui, pagal kurį „[s]prendimai [dėl išimčių] pagal [šio 49a straipsnio] 1 ir 2 dalis priimami ne vėliau kaip 2020 m. gegužės 24 d.“. Šiame intarpe numatyta nacionalinėms reguliavimo institucijoms, atsakingoms už prašymų taikyti išimtį pagal šią nuostatą nagrinėjimą, tenkanti pareiga priimti sprendimus dėl šių prašymų ne vėliau kaip 2020 m. gegužės 24 d. Taigi ši pareiga imtis veiksmų iki nustatyto termino tiesiogiai tenka nacionalinėms valdžios institucijoms.

51 Vis dėlto, neatsižvelgiant į tai, ar valstybės narės turi diskreciją įgyvendindamos šią ginčijamos direktyvos nuostatą, tokia Sąjungos teisės aktų leidėjo numatyta pareiga neturi tiesioginio poveikio ūkio subjektams, teikiantiems tokius prašymus dėl išimčių arba, kaip ieškovė, ketinantiems tai daryti. Kaip teigia Parlamentas (o ieškovė šiuo klausimu jam neprieštarauja), Vokietijos įstatyme, kuriuo perkeliama ginčijama direktyva, numatyta, kad ūkio subjektai turėjo pateikti prašymą taikyti išimtį ne vėliau kaip per 30 dienų nuo šio nacionalinio įstatymo įsigaliojimo. Taigi būtent ši nacionalinės teisės nuostata daro tiesioginį poveikį ieškovės teisinei padėčiai, nes jos teisė prašyti leisti nukrypti nuo tam tikrų įpareigojimų pagal Direktyvą 2009/73, iš dalies pakeistą ginčijama direktyva, yra reglamentuojama (taip pat ir laiko atžvilgiu) minėtoje nacionalinės teisės nuostatoje – tiek dėl termino, per kurį turi būti pateiktas prašymas, tiek dėl termino, per kurį toks prašymas bus išnagrinėtas. Be to, ginčijamoje

direktyvoje nenumatyta, kokių pasekmių turės kilti dėl nacionalinėje reguliavimo institucijoje nagrinėjamo prašymo suteikti išimtį, jeigu ši institucija negalėtų laikytis minėtoje direktyvoje numatyto termino – 2020 m. gegužės 24 d. – priimti sprendimą dėl tokio prašymo.

52 Galiausiai ieškovė negali remtis Bendrojo Teismo išvada, padaryta 2009 m. spalio 7 d. Sprendime *Vischim / Komisija* (T-380/06, EU:T:2009:392). Iš to sprendimo, ypač iš jo 58 punkto, matyti, kad byloje, kurioje buvo priimtas tas sprendimas, Bendrasis Teismas pripažino, jog ginčyta direktyva yra tiesiogiai ir konkrečiai susijusi su ieškove, nes ta direktyva cheminė medžiaga buvo įtraukta į pagrindinės direktyvos, kurios įgyvendinimo priemonė ji yra, priedą. Vis dėlto reikia konstatuoti, kad ši jurisprudencijos pozicija buvo aiškinama specifiniais šios ieškovės ypatumais. Ieškovė buvo pateikusi pranešimą, po kurio, pirma, buvo pradėta cheminės medžiagos tyrimo procedūra, konkrečiai susijusi su vienu iš jos produktų, ir, antra, ši medžiaga buvo įtraukta į sąrašą. Be to, ji turėjo galiojančius leidimus dėl augalų apsaugos produktų, kurių sudėtyje yra minėtos cheminės medžiagos. Taigi ši faktinė situacija visiškai nepanaši į nagrinėjamą atvejį.

53 Iš viso to, kas išdėstyta, matyti, kad nei ginčijama direktyva, nei šios direktyvos nuostata, kurią nagrinėjamu atveju ieškovė prašo iš dalies panaikinti, nėra su ja tiesiogiai susijusios.

Dėl konkrečios sąsajos su ieškove

54 Parlamentas tvirtina, kad nėra konkrečios sąsajos su ieškove. Dėl aplinkybės, kad ginčijama direktyva konkrečiai susijusi su ribotu ūkio subjektų skaičiumi, jis mano, pirma, kad galimybės daugmaž tiksliai nustatyti asmenų, kuriems taikoma ši direktyva, skaičių ar net tapatybę nepakanka tam, kad būtų įrodyta, jog yra konkreti sąsaja su ieškove, ir, antra, kad šis ribotas skaičius paaiškinamas atitinkamo sektoriaus oligopoliniais požymiais, t. y. dujų transportavimu vamzdynais. Bet kuriuo atveju ginčijamos direktyvos priėmimo dieną ieškovė nebuvo įgijusi specialiųjų teisių eksploatuoti savo dujų infrastruktūros, nagrinėjamu atveju – teisės ją eksploatuoti už valstybių narių sausumos teritorijos ribų netaikant Sąjungos teisės. Be to, ji neįrodė, kad egzistuoja tik jai būdingų požymių, kurie išskiria abiejų „Nord Stream“ dujotiekių tinklą iš bet kokio kito tarpvalstybinio jungiamojo vamzdyno, kurio padėtis realiai ar potencialiai yra tokia pati ar analogiška. Dėl ginčijamos direktyvos ekonominių pasekmių ieškovės veiklai pažymėtina, kad toks poveikis negali įrodyti šios direktyvos konkrečios sąsajos su ieškove.

55 Taryba tvirtina, kad ginčijama direktyva nėra konkrečiai susijusi su ieškove, nes net pripažįstant, kad ji gali turėti teisinių pasekmių jos padėčiai, yra aišku, kad šios direktyvos nuostatos taikomos objektyviai apibrėžtoms teisinėms situacijoms ir neindividualizuoja ieškovės kaip individualaus sprendimo adresatės. Ginčijama direktyva taikoma visoms dujų perdavimo linijoms tarp valstybės narės ir trečiosios šalies, nesvarbu, ar tai būtų sausumos ar jūrų linijos, ar nuo anksčiau esančios, užbaigtos ar naujos linijos, taip pat perdavimo linijos, kurios, Jungtinei Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystei išstojus iš Sąjungos, tapo linijomis tarp valstybės narės ir trečiosios šalies, ar linijos, kurios į minėtos direktyvos taikymo sritį bus įtrauktos dėl naujų valstybių narių įstojimo į Sąjungą.

56 Be to, Tarybos teigimu, ieškovė negali teigti turinti įgytą teisę išlaikyti savo ankstesnį tariamą, Sąjungos teisėje nereglamentuotą infrastruktūros operatoriaus statusą. Tai reikštų, kad bendram Sąjungos teisės aktų leidėjui būtų draudžiama priimti bet kokią naują visuotinai taikomą taisyklę dėl dujų perdavimo linijų, esančių tarp valstybės narės ir trečiosios valstybės iki valstybės narės teritorijos arba iki šios valstybės narės teritorinės jūros, eksploatavimo. Taryba tvirtina, kad ginčijama direktyva bet kuriuo atveju nepakenkė ieškovės jau egzistuojančios specialiosios ar išimtinės teisės apimčiai ar naudojimuisi šia teise.

57 Ieškovė teigia, kad ginčijama direktyva yra konkrečiai su ja susijusi, nes ieškovė priklauso uždaram ir ribotam penkių ūkio subjektų, kuriems ši direktyva daro poveikį, ratui; tai yra jau užbaigtų ir 2019 m. gegužės 23 d. veikusių dujotiekių, jūra jungiančių trečiąsias šalis ir Sąjungos valstybes nares ir turinčių

Sąjungos teritorijoje esantį sujungimo tašką, savininkai ir operatoriai. Ieškovės teigimu, dėl ginčijamos direktyvos visiems šiems operatoriams taikomos visos Direktyvoje 2009/73 ir ją perkeliančiuose nacionalinės teisės aktuose nustatytos teisinės pareigos, ir visa tai tuomet, kai visi su jų infrastruktūra susiję investiciniai sprendimai jau seniai priimti ir minėta infrastruktūra jau yra sukurta ir pradėta eksploatuoti. Taigi, skirtingai nei infrastruktūros, kuri bus sukurta ateityje atsižvelgiant į šį naują privalomą reglamentavimą, operatoriai, tokie operatoriai kaip ieškovė dėl ginčijamos direktyvos neteko nereglamentuoto infrastruktūros operatoriaus statuso. Jų veiklos vykdymo sąlygos neabejotinai yra mažiau palankios nei anksčiau, kaip tai suprantama pagal 2014 m. vasario 27 d. Sprendimo *Stichting Woonpunt ir kt. / Komisija* (C-132/12 P, EU:C:2014:100) 61 punktą, nes jiems turi įtakos esminis jų infrastruktūrai taikomos teisės pasikeitimas, o tai turi didelių pasekmių šios infrastruktūros finansavimo struktūroms, taip pat jų partnerystei su dujų tiekėjais, kaip antai *Gazprom export*, kuri yra vienintelė ieškovės klientė. Be to, šie operatoriai skiriasi nuo būsimų operatorių, nes infrastruktūra, kurią jie turės sukurti ateityje, iš esmės nebus 2019 m. gegužės 23 d. veikianti infrastruktūra, kaip tai suprantama pagal ginčijamą direktyvą.

58 Šiuo klausimu primintina, kad pagal suformuotą jurisprudenciją fiziniai ar juridiniai asmenys (kiti nei Sąjungos akto adresatai) reikalavimą dėl konkrečios sąsajos, kaip tai suprantama pagal SESV 263 straipsnio ketvirtoje pastraipoje numatytą antrąjį atvejį, atitinka, tik jeigu ginčijamas aktas susijęs su jais dėl tam tikrų jiems būdingų savybių arba dėl juos, palyginti su bet kuriuo kitu asmeniu, išskiriančios faktinės situacijos ir taip individualizuoja juos kaip adresatus (1963 m. liepos 15 d. Sprendimas *Plaumann / Komisija*, 25/62, EU:C:1963:17 ir 2013 m. spalio 3 d. Sprendimo *Inuit Tapiriit Kanatami ir kt. / Parlamentas ir Taryba*, C-583/11 P, EU:C:2013:625, 72 punktas).

59 Nagrinėjamu atveju ieškovė mano, kad ginčijama direktyva ir ypač šios direktyvos nuostata, kurią ji prašo iš dalies panaikinti, yra konkrečiai su ja susijusi, nes ieškovė priklauso siauram ūkio subjektų ratui ir ginčijama direktyva šiems subjektams daro konkretų poveikį, panašų į daromą individualių sprendimų adresatams. Šį ratą sudaro jau užbaigtų ir 2019 m. gegužės 23 d. veikusių dujotiekių, kurie yra trečiųjų šalių teritorinėje jūroje ir turi Sąjungos teritorijoje esantį sujungimo tašką, savininkai ir operatoriai. Todėl yra tik penki dujotiekiai, su kuriais ginčijama direktyva yra susijusi, t. y. ieškovės valdomas dujotiekis, taip pat dujotiekiai „Greenstream“, „Medgaz“, „Maghreb-Europe Gas Pipeline“ ir „Transmed“.

60 Primintina, kad galimybė daugiau ar mažiau tiksliai nustatyti teisės subjektų, kuriems taikoma Sąjungos priemonė, skaičių ar net tapatybę jokiu būdu nereiškia, kad ši priemonė turi būti laikoma konkrečiai susijusia su šiais subjektais, jeigu yra aišku, kad ji taikoma atsižvelgiant į atitinkamame akte apibrėžtą objektyvią teisinę ar faktinę situaciją (žr. 2015 m. balandžio 28 d. Sprendimo *T & L Sugars ir Sidul Açúcares / Komisija*, C-456/13 P, EU:C:2015:284, 64 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

61 Dėl ieškovės nurodytų dujotiekių, įskaitant tą, kurios operatorė ji yra, reikia konstatuoti, kad ginčijama direktyva jiems taikoma atsižvelgiant į šioje direktyvoje numatytą objektyvią teisinę ir faktinę situaciją. Remiantis objektyviu kriterijumi, kurį teisės aktų leidėjas nustatė ginčijama direktyva į Direktyvą 2009/73 įterpto 49a straipsnio 1 dalyje, ši direktyva taikoma dujų perdavimo linijoms, kurios buvo užbaigtos anksčiau nei 2019 m. gegužės 23 d., t. y. ginčijamos direktyvos įsigaliojimo dieną. Be to, kaip iš esmės teigia Parlamentas, ribotas ūkio subjektų, kuriems taikoma ginčijama direktyva, skaičius paaiškinamas, pirma, tuo, kad ja reglamentuojama ypač brangi didelė dujų infrastruktūra, kurios Sąjungos teritorijoje, atsižvelgiant į erdvinius, ekonominius ir geopolitinius suvaržymus, yra nedaug, ir, antra, aplinkybe, kad minėta direktyva reglamentuojama tik infrastruktūra (kurios yra dar mažiau), jungianti Sąjungą su trečiosiomis valstybėmis.

62 Taigi, atsižvelgiant į atitinkamą specifinę ekonominę sritį, aplinkybė, kad ginčijama direktyva skirta tik ribotam ūkio subjektų, kurie buvo nustatyti arba kuriuos buvo galima nustatyti priimant šią direktyvą, skaičiui reglamentuoti, neleidžia manyti, kad ši direktyva buvo konkrečiai susijusi su šiais ūkio subjektais kaip su šio akto adresatais arba individualių sprendimų adresatais.

63 1994 m. gegužės 18 d. Sprendime *Codorniu / Taryba* (C-309/89, EU:C:1994:197) Teisingumo Teismas pripažino, kad norminio pobūdžio nuostata tam tikromis aplinkybėmis gali būti konkrečiai susijusi su tam tikrais suinteresuotaisiais ūkio subjektais. Vis dėlto nagrinėjamu atveju šia jurisprudencija negali būti remiamasi, nes, skirtingai nuo šioje byloje ginčijamo reglamento, nagrinėjamu atveju ginčijama direktyva nepažeidė specialiųjų ieškovės teisių (šiuo klausimu žr. 1995 m. lapkričio 23 d. Nutarties *Asocarne / Taryba*, C-10/95 P, EU:C:1995:406, 43 punktą). Tas pats pasakytina ir apie nuorodą į 2014 m. vasario 27 d. Sprendimą *Stichting Woonlinie ir kt. / Komisija* (C-133/12 P, EU:C:2014:105).

64 Nagrinėjamu atveju, priešingai, nei teigia ieškovė, ir kaip konstatuota šios nutarties 42 punkte, ji neturėjo teisės eksploatuoti ir (arba) toliau eksploatuoti dviejų dujotiekių „Nord Stream“ tinklo, netaikant jai jokių Sąjungos teisės aktuose nustatytų pareigų, bent jau kiek tai susiję su Sąjungos teritorijoje esančios šios dujų perdavimo linijos dalimi (nagrinėjamu atveju – valstybės narės vidaus jūroje). Taigi aplinkybė, kad priimant ginčijamą direktyvą ieškovė priklausė siauram – nustatytam arba galimam nustatyti – ūkio subjektų, su kuriais susijęs Direktyvos 2009/73 teritorinės ir (arba) materialinės taikymo srities išplėtimas, ratui, neleidžia manyti, kad ginčijama direktyva yra konkrečiai susijusi su ieškove, nes yra aišku, jog ji taikoma atsižvelgiant į atitinkamame akte Sąjungos teisės aktų leidėjo apibrėžtą objektyvią teisinę ir faktinę situaciją. Be to, ieškovė neįrodė, kad šis teisės aktų leidėjas ginčijamą direktyvą priėmė atsižvelgdamas į ieškovės ar kitų keturių jos nurodytų dujotiekių, kurie 2019 m. gegužės 23 d. jau veikė, situacijos ypatumus.

65 Galiausiai dėl ieškovės argumentų, grindžiamų dideliu ekonominiu ginčijamos direktyvos poveikiu dujotiekio „Nord Stream“ operatorės veiklai, primintina, jog nepakanka, kad visuotinai taikomas aktas kai kuriems ūkio subjektams ekonominiu požiūriu turėtų didesnį poveikį nei kitiems ūkio subjektams, tam, kad juos individualizuotų šių kitų ūkio subjektų atžvilgiu, jeigu (kaip nagrinėjamu atveju) šis aktas bet kuriuo atveju taikomas atsižvelgiant į objektyviai apibrėžtą situaciją (šiuo klausimu žr. 1997 m. gruodžio 18 d. Nutarties *Sveriges Betodlares ir Henrikson / Komisija*, C-409/96 P, EU:C:1997:635, 37 punktą; 2010 m. kovo 2 d. Sprendimo *Arcelor / Parlamentas ir Taryba*, T-16/04, EU:T:2010:54, 106 punktą ir 2011 m. gruodžio 16 d. Sprendimo *Enviro Tech Europe ir Enviro Tech International / Komisija*, T-291/04, EU:T:2011:760, 110 punktą).

66 Be to, vien tai, kad ieškovas dėl naujojo Sąjungos teisinio reglamentavimo gali prarasti svarbų pajamų šaltinį, neįrodo, kad jo padėtis yra specifinė, ir to nepakanka norint įrodyti, kad šis teisinis reglamentavimas yra konkrečiai susijęs su ieškovu. Ieškovas Bendrajam Teismui turi pateikti įrodymų (o nagrinėjamu atveju to nebuvo padaryta), patvirtinančių aplinkybes, kurios leistų manyti, kad tariamai patirta žala gali jį individualizuoti bet kurio kito ūkio subjekto, su kuriuo minėtas teisinis reglamentavimas susijęs taip pat kaip su ieškovu, atžvilgiu (2011 m. gruodžio 16 d. Sprendimo *Enviro Tech Europe ir Enviro Tech International / Komisija*, T-291/04, EU:T:2011:760, 110 punktas).

67 Iš viso to, kas išdėstyta, matyti, kad ginčijama direktyva su ieškove nėra susijusi ir konkrečiai.

68 Todėl, nesant reikalo priimti sprendimo dėl ieškovės suinteresuotumo pareikšti ieškinį ar dėl reikalavimų priimtinumo, kiek jais siekiama, kad ginčijama direktyva būtų panaikinta tik iš dalies, ieškinys turi būti atmestas kaip nepriimtinas.

Dėl prašymų įstoti į bylą

69 Pagal Procedūros reglamento 144 straipsnio 3 dalį, atsakovui pateikus 130 straipsnio 1 dalyje nurodytą nepriimtinumu arba kompetencijos nebuvimu grindžiamą prieštaravimą, sprendimas dėl prašymo įstoti į bylą priimamas tik atmetus prieštaravimą arba nurodžius, kad dėl jo bus sprendžiama nagrinėjant bylą iš esmės. Be to, pagal to paties reglamento 142 straipsnio 2 dalį įstojimas į bylą netenka dalyko, kai ieškinys pripažįstamas nepriimtinu.

70 Kadangi nagrinėjamu atveju nepriimtinumu grindžiami prieštaravimai buvo patenkinti ir dėl to šia nutartimi užbaigiamas procesas, nebereikia priimti sprendimo dėl Estijos Respublikos, Latvijos Respublikos, Lietuvos Respublikos, Lenkijos Respublikos ir Komisijos pateiktų prašymų įstoti į bylą.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

71 Pagal Procedūros reglamento 134 straipsnio 1 dalį iš pralaimėjusios šalies priteisiamos bylinėjimosi išlaidos, jei laimėjusi šalis to reikalavo. Kadangi Parlamentas ir Taryba prašė priteisti bylinėjimosi išlaidas, reikia jas priteisti iš ieškovės.

72 Pagal Procedūros reglamento 138 straipsnio 1 dalį įstojusios į bylą valstybės narės ir institucijos pačios padengia savo bylinėjimosi išlaidas. Be to, pagal šio reglamento 144 straipsnio 10 dalį, jeigu procesas pagrindinėje byloje užbaigiamas prieš priimant sprendimą dėl prašymo įstoti į bylą, prašymą įstoti į bylą pateikęs asmuo ir pagrindinės šalys padengia savo bylinėjimosi išlaidas, susijusias su prašymu įstoti į bylą. Todėl ieškovė, Parlamentas ir Taryba, taip pat Estijos Respublika, Latvijos Respublika, Lietuvos Respublika, Lenkijos Respublika ir Komisija turi padengti savo bylinėjimosi išlaidas, susijusias su prašymais įstoti į bylą.

Remdamasis šiais motyvais,

BENDRASIS TEISMAS (aštuntoji kolegija)

nutaria:

1. **Ieškinys atmetamas kaip nepriimtinas.**

2. **Nereikia priimti sprendimo dėl Estijos Respublikos, Latvijos Respublikos, Lietuvos Respublikos, Lenkijos Respublikos ir Europos Komisijos prašymų įstoti į bylą.**

3. **Iš „Nord Stream AG“ priteisiamos Europos Parlamento ir Europos Sąjungos Tarybos bylinėjimosi išlaidos, išskyrus su prašymais įstoti į bylą susijusias išlaidas.**

4. **„Nord Stream“, Parlamentas ir Taryba, taip pat Estijos Respublika, Latvijos Respublika, Lietuvos Respublika, Lenkijos Respublika ir Komisija padengia savo bylinėjimosi išlaidas, susijusias su prašymais įstoti į bylą.**

Priimta 2020 m. gegužės 20 d. Liuksemburge.

Kancleris
E. Coulon

Pirmininkas
J. Svenningsen